

Posléze namítá zmateční stížnost, že by musilo býti alespoň zjištěno vědomí pachatele, že svou činností způsobuje některé z nebezpečností Šu 85 b) tr. zák., t. j. že zlo to bylo jím přímo rozváženo a míněno, že však tento zlý úmysl nebyl obžalovanému dokázán. Tuto námitku dlužno zkoumati nejen s hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., o nějž se stížnost v tomto směru opírá, nýbrž vzhledem k výtce, že zlý úmysl není dokázán, též s hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čís. 5 tr. ř. Z doslovu Šu 87 tr. zák. plyne naprosto určitě, že slova, »ze zlomyslnosti« (tedy úmysl pachatelův) vztahují se na zločinný skutek, nikoli na přivodění nebezpečí (viz rozh. sb. n. s. č. 939) a proto po subjektivní stránce vyhledává se ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 87 t. zák., by pachatel, věda, že z určitého činu může vzniknouti některé z nebezpečností Šu 85 b) tr. zák., přece úmyslně takový čin předsevzal. Tyto subjektivní momenty jsou v napadeném rozsudku a jeho důvodech zjištěny a odůvodněny, neboť rozsudek, v jehož výroku jest uvedeno, že obžalovaný jednal ze zlomyslnosti, uvádí v rozhodovacích důvodech, že obžalovaný byl si vědom, že z jeho jednání může vzniknouti nebezpečnost pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidem a ve větší míře pro cizí majetek, ježto, jak doznal, šel s demonstranty od Prašné brány a věděl tudíž dobře, co se stalo na Václavském náměstí, že tam bylo střeleno a že byly vytloukány skříně, a dodává, že obžalovaný pronesl výroky mu za vinu kladené ze zlomyslnosti, aby lid poštvál. Zmateční stížnosti nelze tudíž ani v těchto směrech přiznati oprávnění.

Čís. 2059.

Vyhrůžka ve smyslu Šu 99 (98 b) tr. zák. záleží v projevu vůle pachatele, přivoditi pro druhou osobu jisté zlo, při čemž jest ohroženému počítati s nebezpečím, že pachatel pohrůžku ihned nebo třeba v budoucnu ve skutek uvede.

Vyhrůžka může býti dána na jevo nejen slovy, nýbrž i jinakými konkludentními činy (na př. výstřelem).

I pro dosah Šu 99 tr. zák. platí ustanovení Šu 98 b) tr. zák., že pro skutkovou podstatu jest lhostejno, zda vyhrůžka stala se přímo či nepřímou, písemně či ústně nebo na jiný způsob.

Zda pachatel zamýšlel svým jednáním projevit vyhrůžku a zda napadený mohl v tom spatřovati opověď zla, jest posuzovati podle okolností případu.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm I 491/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 6. února 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle Šu 99 tr. zák. a přestupkem podle Šu 36 zbroj. pat., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Právní posouzení věci nalézacím soudem je bezvadným a není stíženo vytýkaným právním omylem (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.). Vyhrůžka ve smyslu Šu 99 (98 b) tr. zák. záleží arci jen v projevu vůle pachatele, přivoditi pro osobu druhou jisté zlo, ublížení na životě, zdraví, svobodě, cti nebo majetku, při čemž jest ohroženému počítati s nebezpečím, že pachatel pohrůžku ihned nebo třeba v budoucnu také ve skutek uvede. V projednávaném případě nebyla vyhrůžka uvedena ve skutek, jak zmateční stížnost neprávem míní. Vždyť obžalovaný jen vystřelil, napadenému však nijak na těle neublížil, tím méně pak ho usmrtil, a zjišťuje nalézací soud výslovně, že obžalovaný neměl ani v úmyslu, přivoditi zranění napadenému, tím méně pak ho zavraždit. Ve výstřelech spatřuje nalézací soud vyhrůžku a to právem; můžeť býti vyhrůžka projevena nejen slovy, nýbrž i konkludentními činy, ať slovy doprovázenými nebo nikoli; i pro dosah Šu 99 tr. zák. platí ustanovení Šu 98 b) tr. zák., že pro skutkovou podstatu je lhostejno, zda vyhrůžka se stala přímo či nepřímo, písemně či ústně nebo na j i n ý z p ů s o b. Zda pachatel svým jednáním zamýšlel projevit vyhrůžku, tudíž opověděti nějaké zlo a zda napadený spatřovati v tom mohl takovou opověď, dlužno posuzovati podle okolností případu. Na základě okolností tohoto případu dospěl nalézací soud k přesvědčení, že obžalovaný zamýšlel vyhrožovati vraždou, pokud se týče ublížením na těle, a že ohrožený nebezpečí to pro svou osobu mohl očekávati.

Namítá-li stížnost, že z toho, že někdo na někoho střílí, nelze ještě usuzovati, že tím vyhrožuje, brojí jen nepřipustně proti přesvědčení soudu; neboť otázka, zda pachatel svým jednáním chtěl pohroziti nějakým budoucím zlem a jakým, spadá do oboru otázek rázu skutkového, poněvadž o nich rozhoduje nalézací soud nikoli na základě činnosti právnicky posuzující, nýbrž cestou činnosti skutkově zjišťující a uvažující. Na tom zda-li v projednávaném případě vzhledem na vzdálenost obžalovaného od svědka, byla dána skutečně možnost, svědka ranou zasáhnouti či nikoli, jinými slovy, zda pro napadeného mohlo vzniknouti skutečné nebezpečí, — pro přičitatelnost činu s hlediska Šu 99 tr. zák. nezáleží; rozhodno je, zda v závadném jednání lze objektivně spatřovati pohrůžku, zda byla pachatelem také zamýšlena a zda vyhrůžka byla pro napadeného seznatelná. Vše to vzal soud za prokázáno a nelze jeho výrok shledávati ani formelně ani hmotně vadným, zvláště, když soudem zjištěná vzdálenost 30—35 kroků při prvním výstřelu a 100 kroků při druhém byla takovou, že napadený mohl počítati s ohrožením své tělesné neporušenosti. Nalézací soud uznal také z případných důvodů právem, že vyhrůžka byla objektivně způsobitou, by v postiženém vzbudila důvodnou obavu a uvedla ho ve strach a nepokoj, zvláště když způsobilost ta, nehledíc k ostatním okolnostem případu, vyplývá hlavně z povahy střelné zbraně jakožto vražedného nástroje, jehož použití mívá zpravidla v zápětí aspoň vážné poranění. Pokud zmateční stížnost snaží se jednotlivé úvahy soudu zvrátiti protiúvahami, nelze jednak její vývody uznati způsobilými, by správností odůvodnění soudu otřásl, jednak jsou nepřipustným brojením proti volnému hodnocení průvodů soudem nalézacím. Že obžalovaný měl úmysl zákonem

předpokládáný, soud zjišťuje a také po zákonu odůvodňuje (§ 270 čís. 5 tr. ř.). Rovněž je zjištěními rozsudkovými osvětlena a na jisto postavena pohnutka, z níž jednání obžalovaného vyplynulo. Bylyť to nároky, které napadený snažil se přivést k platnosti proti obžalovanému jakožto nemanželskému otci. Výrok, odsuzující obžalovaného pro zločin podle Šu 99 tr. zák. odpovídá proto zjištěnému stavu věci i zákonu; v důsledku toho nemůže býti řeči o pouhém přestupku podle Šu 431 tr. zák., jenž podle stavu věci mohl naopak přicházeti v úvahu v souběhu se zločinem podle Šu 99 tr. zák. Není tu proto podkladu pro dovolání se důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř.

Čís. 2060.

I když zmatečností trpí rozsudek okresního soudu jen ohledně jednoho ze spoluobžalovaných, jest zrušiti rozsudek podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř. i ohledně druhého, souvisí-li jeho jednání nerozlučně s jednáním prvního (§ 56 tr. ř.).

Po zrušení rozsudku z důvodu Šu 475 odstavec druhý tr. ř. může soud v novém řízení rozhodnouti v otázce viny zcela neodvisle od stanoviska, zaujatého ve zrušeném rozsudku a není nijak omezen ve výměře trestu.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1925, Zm II 307/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 15. května 1925, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podle Šu 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost obžalované, že rozsudkem krajského soudu v Jihlavě jako soudu odvolacího ze dne 19. září 1924 neprávem byl podle Šu 475 odstavec druhý tr. ř. zrušen rozsudek okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. července 1924, jímž stěžovatelka a Vilém Č. byli sprostěni z obžaloby pro přestupek podle Šu 8 odstavec první zákona, a jímž okresnímu soudu bylo nařízeno, by odstoupil spisy státnímu zastupitelství k zavedení zákonného řízení. Postup odvolacího soudu neodpovídá prý, pokud jde o stěžovatelku, zákonu, ježto rozsudek okresního soudu mohl býti z důvodu Šu 475 odstavec druhý tr. ř. zmatečným nikoli ohledně stěžovatelky, nýbrž jen ohledně Č-y, ohledně něhož vyšlo na jevo, že byl již dříve dvakráte potrestán pro přečin lichvy. Zrušením osvobozujícího rozsudku okresního soudu a vznesením nové obžaloby a napotomním odsouzením stěžovatelky byla prý porušena přísná zásada ne bis in idem, ježto stěžovatelka byla pro týž přestupek dvakráte obžalována. Stížnost je bezdůvodná. Předně je dovolávání se důvodu čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. již formálně pochybeno, poněvadž důvod ten podle úvodní věty čís. 9 Šu 281 tr. ř. předpokládá, že v otázce, jež zavdává podnět ku stížnosti, nalézací soud vynesl výrok, v rozsudku však takového výroku vů-